

низиране възстанието въ Русенскитѣ села: Червена вода, Ново село и др. Тамъ Тома Кърджиевъ приготвявалъ сериозно възстание; липсвали, обаче, оржия, нѣмало и опитенъ войвода.

Въ началото на м. септември 1875 г. Иларионъ, натоваренъ отъ Русенския рев. комитетъ, отишелъ въ Шуменъ да възобнови тамошния комитетъ (разтуренъ следъ избѣгването на П. Воловъ) и да подготви излизане на чета и отъ тамъ. Било свикано събрание. Иларионъ съобщилъ, че е изпратенъ отъ Бѣлг. централенъ рев. комитетъ и отъ частния Русенски рев. комитетъ да му дадатъ 40 младежи, съ които да причака и спре въ опредѣленъ день (30 августъ) варненския тренъ на 96 — 97-мия клм. между Шайтанджикъ и Каялж-дере. Той ималъ сигурни сведения, че въ тоя день тренътъ ще носи оржия и др. военни материали за Русе. Пригответи били нужднитѣ взривни материали, съ които четата да вдигне локомотива въ въздуха и спре влака. „Не трѣбва да се пропуска удобния случай, за да се снабдимъ съ оржия, казалъ Иларионъ. Всички срѣдства трѣбва да употребимъ, за да постигнемъ свещената целъ, свободата на нашия народъ.“

Драганъ Стояновъ, съ когото се срещналъ на връщане, му препоръчалъ за воевода на Червеноводската чета Върбанъ Йордановъ, търговецъ при баща си на гара Каспичанъ, разпаленъ патриотъ, снаженъ и представителенъ юнакъ. Последниятъ приелъ и на 13 септември 1875 г. действително заминалъ за Червена вода.

Когато се върналъ въ Русе, Иларионъ узналъ, че е предаденъ. Турската полиция го търсила да го хване. Отначало той се крилъ нѣколко дни изъ града, а следъ това намѣрилъ начинъ да се прехвърли въ Гюргево. Подпомогнатъ отъ единъ българинъ — служащъ въ австр. параходъ, той преминалъ Дунава безъ паспортъ. Това станало въ